

РЕШЕНИЕ

№ 3673

гр. София, 02.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 13.05.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

ЧЛЕНОВЕ: Даниела Гунева

Мария Бойкинова

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **1794** по описа за **2022** година докладвано от съдия Даниела Гунева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на [фирма] ЕИК[ЕИК] срещу решение от 05.01.2022г. по НАХД № 16295/2020г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение, 101 състав. С решението е изменено наказателно постановление (НП) № 22-006973/18.11.2020г., издадено от директора на дирекция „Инспекция по труда“ – С. (ДИТ), като размерът на имуществената санкция, наложена на касатора на основание чл.414, ал.3 от Кодекса на труда (КТ) е намален от 5000 лв. на 1500 лв.

Ответникът чрез процесуалния си представител оспорва касационната жалба като неоснователна.

Прокурорът намира, че същата е неоснователна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, 18 касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на

чл. 218 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна.

Касационната жалба е депозирана в законоустановения срок от активно легитимирано лице срещу акт, който подлежи на оспорване, поради което същата е процесуално допустима. Разгледана по същество, тя е основателна.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав намира, че решението е валидно и допустимо. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази, че това решение е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му. Районният съд е събрал необходимите и относими доказателства и обжалваното решение е изложил мотиви относно преценката на доказателствата, която е извършил. Въз основа на последните е направил изводи за наличие на извършено нарушение на чл. 62 ал.1 вр. чл. 1 ал.2 от КТ, което е безспорно доказано. Изложил е мотиви относно размера на санкцията и я е намалил на сумата от 1500 лв., както и такива досежно липсата на допуснати процесуални нарушения и по специално такива на разпоредбата на чл. 34 от ЗАНН, като е приел, че нарушението е установено на 02.09.2020г.

Именно тези изводи настоящият състав не споделя.

Посочено е в представения протокол за извършена проверка № ПР2015217/02.09.2020г., че на 11.06.2020г. са констатирани нарушения, между които и това, че дружеството не е уредило като трудови отношенията при предоставяне на работната сила от А. С. С. на обект - строеж, изграждан от дружеството, като не е сключил договор в писмена форма. Независимо от посочването в същия протокол, че проверката е извършвана и на следващи дати – 16.06.2020г. и 02.09.2020г., не се установява при това да са събирани доказателства за обстоятелства, релевантни за реализиране на административнонаказателната отговорност. Безпротиворечиво се установява в случая, както е посочено и в цитирания протокол, че нарушението е констатирано на 11.06.2020г. и за него именно впоследствие е бил съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН). Последният е съставен от надлежно овластен контролен орган – В. М. М., заемала длъжността „Главен инспектор“ към момента на съставянето му и извършила проверката, съгласно отбелязването в цитирания протокол.

В. съд е възприел в т.2 Тълкувателно решение № 48 от 28.XII.1981 г. по н. д. № 48/81 г. на Общото събрание на Наказателна колегия, че: „Съобразно изискването на чл. 34, ал. 1, пр. 2 ЗАНН административнонаказателно производство не може да се образува, ако не е съставен акт за установяване на нарушението в продължение на три месеца от откриване на нарушителя или ако е изтекла една година от извършване на нарушението. Тази разпоредба предвижда два давностни срока за административнонаказателно преследване - тримесечен и едномесечен. Първият срок започва от деня, в който органът, който е овластен да състави акта, е узнал кой е нарушителят. Бездействието на този орган повече от три месеца от откриване на нарушението е пречка за съставяне на акта - изключва отговорността на нарушителя.“

Този срок не може да бъде продължен чрез действия на същия контролен орган, в т. ч. съставяне на документ с последваща дата, в случая – 02.09.2020г. Процесуалният закон предоставя този тримесечен срок за изясняване на релевантните за отговорността обстоятелства и след изтичането му възможността тя да бъде реализирана се преклудира. Ето защо и особено предвид високорисковия характер на строителните дейности, бездействието на контролния орган е недопустимо. В случая АУАН е могъл да бъде валидно съставен най-късно на 11.09.2020г. След като това не е било сторено, е била преклудирана възможността за образуване на административнонаказателно производство. Съответно, издаденото въз основа на същия АУАН НП е незаконосъобразно.

С оглед изхода на делото следва да бъде уважено искането на касатора за разноси пред първата съдебна инстанция, които следва да се съобразят с разпоредбата на чл. 8 т.2 от Наредба № 1/2004г. като наред с това неоснователно се явява и възражението за прекомерност на адвокатското възнаграждение, направено от процесуалния представител на административнонаказващия орган, тъй като претендираното възнаграждение е в предвидения минимум.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 1 и ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН Административен съд София – град, 18 касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение от 05.01.2022г. по НАХД № 16295/2020г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение, 101 състав

и вместо него постановява:

ОТМЕНЯ наказателно постановление № 22-006973/18.11.2020г., издадено от директора на дирекция „Инспекция по труда“ – С..

ОСЪЖДА Дирекция „Инспекция по труда“ [населено място] да заплати на [фирма] с ЕИК[ЕИК] , сумата 580 (петстотин и осемдесет) лева – разноси по делото.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.